

ծութիւնը հոգիին, ուր կարծես մարած էին այն եռանդը՝ երբ դեռ նոր ծանօթացած էի իրեն եւ գործ կը փնտռէր այս նոր աշխարհին մէջ:

- Ինչպէ՞ս են գործերդ, վերջապէս հաստատուեցա՞ր Լաս Վեկաս - հարց տուի զգալով իր մէջ կուտակուող դառնութիւնը, որ կը կրծէր հիմա իր հոգին:

- Աշխատում եմ... - պատասխանեց յուզուած շեշտով մը: Ապա... - երանի՜ չգնայի այդ անիծեալ ֆաղաքը - փղձկեցաւ ակամայ, ու այս անգամ չկարենալով զսպել յուզումը, դարձաւ ծառին կողմը ու լացաւ, լացաւ դառնօրէն:

Պահ մը շուարած՝ լուռ մնացի, ապա ձեռքս ուսին դնելով փորձեցի միջոցառական ֆանի մը բառեր գտնել մեղմելու ինծի անծանօթ դրդապատճառը սա յուզումին, որ Լաս Վեկասէն հո՛ս անգամ՝ կը հալածէր զինք ու կ'արիւնէր սիրտը հայու այս բեկորին:

Ու չդիմանալով պատմեց...

- «Քանի մը ամիս առաջ, առանձնութենէս ձանձրացած երբ ըմպելատան մը մէջ նստած գաւաթ մը վոտգայով ցաւս կը խեղդէի ու կը վայելէի նազանքը կիսամերկ ամերիկուհիի պարին... յանկարծ մատուցող աղջիկներէն մէկը մօտեցաւ ու առաջարկեց ինծի եթէ յատուկ առանձնասենեակի մը մէջ կը փափաքէի իր պարը վայելել հարիւր տոլար վճարելով:

Պահ մը տատամսելէ ետք, աղջկան ծեփծեփուն շարժումներուն դիմաց, տեղի տուի առաջարկին: Ու աղջիկը այդ կիսամութ սենեակին մէջ կանացի իր գեղեցկութեամբ ու նազանքով հրապուրեց զիս... ու վերջացաւ գրկապարով:

Պարէն ետք, մինչ կը պատրաստուէի դրամապանակէս հարիւրնոց մը հանել աղջկան տալու, ֆրէտիթ ֆարթս ինկաւ գետին: Աղջիկը

վերցուց ֆարթը, ապա անունս կարդալով... պահ մը շուարած ու սառած մնաց, կարծես կանգ առած էր սիրտը, ու ապուշի նման զիս կը դիտէր... իսկ ես հարիւրնոցը թողելով աթոռին վրայ, վերցուցի ֆարթս ու ինքզինքս դուրս նետեցի այդ անիծեալ սենեակէն...:

Պահ մը ետք աղջիկը դուրս վազեց խելագարի նման ու «հայրի՛կ... հայրի՛կ...» պոռալով զիս փնտռեց ըմպելատան կանգառի բակը, մինչ ես անզգալարար կը լքէի վայրը, խուսափելով հայր ըլլալէ:

Աղջկան աղաչական ձայնը մինչեւ հիմա կը հալածէ զիս:

Յաջորդ օրը երբ վերադարձայ ընպելատուն... աղջիկը հո՛ն չէր: Անկէ ետք չվերադարձաւ ան:»

Ապա երկա՛ր լուռութենէ մը ետք, շարունակեց...

- «Տարիներ առաջ ես լքած էի ընտանիքս... կինս ու դեռատի աղջիկներս, բայց ահա կեանքի դառն ճակատագիրը ի՛նչ խաղերով իր դասը տուաւ ինծի, երբ աղջիկս անգամ, հաց մը ուտելու համար, ուրիշ միջոց չէր գտած ու ինկած էր կեանքի այս նեխածութեան աւազանին մէջ: Ու այդ մեղքը այսօր իմ վզիս փարած է:

Երանի՜ չոր հաց ու սոխ ուտէի երեւանի մէջ, ֆան այդ տեսարանը ապրէի հո՛ս:»

Ու լռեց...: Լուռ էի եւ ես:

Մարմնավաճառութեան ցաւերուն վրայ... ահա գունագեղ պատկեր մը հայ մարդու կեանքէն փրցուած...: Մեղքի ֆաղաքին մէջ՝ մեղքէն դաս մը ֆաղած, հիմա եկած էր «հրեշտակներու սա ֆաղաքը» գղջումի աղօթքով խեղդելու այն մեղքը, որ երեսուն արծաթով կորսնցուցած էր ընտանիքը ու հիմա խղճահար ու հայրաբար իր աղջի՛կը կը փնտռէր... մեղքի ճամբուն վրայ:

ՆԱՀԱՊԵՏ ՄԵԼՔՈՆԵԱՆ